

OVER DE GRENZEN

Breedtesportaccommodaties zijn in Nederland overwegend weinig baanbrekend. Ze voldoen aan de voorgeschreven richtlijnen vanuit de sport en kennen hiermee een gestandaardiseerd format. De atletiekaccommodaties vormen hierop geen uitzondering: een kunststof 'tartanbaan' van 400 meter met daarbinnen voorzieningen voor verspringen, discus werpen en andere 'technische nummers'. In sommige gevallen is de baan wat korter of is nog sprake van gras of gravel als ondergrond. Stuk voor stuk zijn het accommodaties die vooral voorbehouden zijn voor gereguleerd gebruik, met atletiekverenigingen als voornaamste gebruikers, in sommige gevallen aangevuld met onderwijsinstellingen voor lessen bewegingsonderwijs. De accommodaties zijn doorgaans niet vrij toegankelijk voor een ieder of nodigen niet automatisch uit tot gebruik door niet-verenigingsleden (bijvoorbeeld de grote groep hardlopers die Nederland kent). De meeste accommodaties kennen een redelijk gesloten karakter, soms zelfs letterlijk met grote hekken en sloten, al functioneren atletiekbanen ook steeds vaker als verzamelpunt voor loopgroepjes.

Om stappen vooruit te zetten moet buiten de gebaande paden worden gedacht. Wat dat betreft kan een voorbeeld worden genomen aan landen om ons heen, zoals Denemarken. Daar zijn diverse breedtesportaccommodaties te vinden

die duidelijk openstaan voor de wijk. Een recent voorbeeld uit Denemarken is een baanbrekende atletiekaccommodatie die zo is ingericht dat het letterlijk is aangesloten op de omgeving en overgaat in de wijk (zie <http://keingart.com/portfolio/athletics-exploratorium/>). Dit prijswinnende ontwerp dient nadrukkelijk verschillende gebruikersgroepen en zou ook in Nederland niet misstaan.

Een dergelijke accommodatie kan ook als startpunt of als plek om te lopen een verrijking zijn voor de grote groep hardlopers die ons land rijk is. Hardlopers maken nu veelal gebruik van de openbare weg. Dat is niet zonder gevolgen. Dit harde asfalt is niet de meest ideale ondergrond om te lopen en werkt blessures in de hand, zeker in combinatie met onervarenheid, ondeskundigheid of overschatting van eigen fysieke mogelijkheden bij de hardlopers. Het blessurerisico voor hardlopen is 5,6 blessures per 1.000 uur. Dat is fors boven het gemiddelde van 2,0 en maakt hardlopen, op zaalvoetbal en hockey na, de meest blessuregevoelige sport. Ook in dit geval kan een voorbeeld genomen worden aan landen om ons heen. In België bijvoorbeeld kennen ze zogeheten 'Finse pistes', onverharde hardlooptroues voorzien van boomschors of ander dempend materiaal. Een voordeel van deze 'Finse pistes' is dat ze sportdeelname voor een breder publiek faciliteren en door de dempende eigenschappen de kans op blessures aanzienlijk verkleinen.

The Athletics Exploratorium in het Deense Odense.

Nederlandse gemeenten kunnen hun voordeel doen met deze succesvolle voorbeelden uit het buitenland. Atletiekaccommodaties die er niet meer alleen zijn voor de vereniging maar voor de hele gemeenschap, als plek waar een ieder die wat met hardlopen of atletiek heeft samenkomt en gebruik van maakt als vertrekpunt of als plek om te sporten. Een plek waar individuele hardlopers gebruik kunnen maken van de deskundigheid die bij een vereniging

aanwezig is, zodat ze op een verantwoorde wijze, en daardoor met minder kans op blessures, hun sport kunnen beoefenen. En de openbare ruimte die sportiever wordt ingericht met aandacht voor 'lichte sportinfrastructuur', waarbij het niet blijft bij het ophangen van wat routebordjes maar waar ook specifieke onverharde paden worden gerealiseerd die de kans op blessures verkleinen en nieuwe doelgroepen weten aan te spreken. Vernieuwend accommodatiebeleid

passend in het streven naar een actieve en gezonde samenleving.

Remco Hoekman is senior onderzoeker bij het Mulier Instituut en verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

FOTO: WELNGART SPACE ACTIVATIONS.

“
VEEL DEENSE BREEDTE-
SPORTACCOMMODATIES
STAAN OPEN VOOR DE WIJK”

